

Ordføreren: Med Hensyn til de Bemærkninger, som ere fremførte af ærede Medlemmer, vil jeg i Almindelighed sige, at de naturligtvis saavidt fornødent ville blive Gjenstand for Overveielse i Udvalget. Særligt vil jeg kun gjøre to Bemærkninger. Den første skal være henvendt til det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Magen). Jeg tror, at der var nogen Misforstaaelse i, hvad han yttrede med Hensyn til § 4. Det maa nemlig bemærkes, at Begyndelsen af § 4 paalægger Skibsinspektørerne saa vidt muligt at holde et vaagent Øie med samtlige danske Skibe, saaledes at de kunne danne sig en begrundet Forestilling om disses Tilstand med Hensyn til Sdygtighed. Det er denne generelle Forpligtelse, ikke Forpligtelsen til at skibe ind, naar den pæbliffelige Fare foreligger, men denne almindelige Naarvaagenhed, for hvilken det er antaget, at Skibsinspektørerne i Regelen kunne være fritagne med Hensyn til de mindre Skibe. Herved er der jo, som af mig før antydet, viist en sikkerlig ubetænkelig Smøbekommen overfor de meget bestemte Ønsker om absolut at undtage de mindre Skibe fra Lovens Regler, hvad vi ved nærmere Overveielse ikke fandt at kunne tilraade. Det er som sagt et Punkt, som har ligget Udvalget særligt paa Sinde, og det har været Gjenstand for megen Overveielse i Udvalget, om der kunde opstilles bestemte Grændser, men netop den Grund, det ærede Medlem anførte overfor vort Forslag, med Hensyn til hvilket den ikke forekommer mig at passe, forhindrede os i at foreslaa en almindelig Undtagelse for mindre Skibe og bestemte os til at blive staaende ved, at Skibsinspektørernes almindelige Gjalden Die med Skibenes Sdygtighed kunde lempes overfor mindre Skibe. Den anden Bemærkning, som jeg vil gjøre, skal jeg rette til den ærede Landsdødsmand for 10de Kredts (Sessen), vedkommende vort Forslags § 11. Det er ene og alene en maasse ubegrundet Mlyst til at bruge Ordet „Statskassen“ i den 2den Linie, naar det staar i den 1ste Linie, der har ført os til at sige, at de paagjældende Udgifter skulle falde „det Offentlige“ til Byrde. Havde vi ment, at det skulde være en kommunal Byrde, maatte det udtrykkelig være sagt. Meningen har været, at Statskassen skal bære Udgifterne, og kan Udtrykket vække Tvivl, er der Intet i veien for at sætte „Statskassen“. Med Hensyn til de andre Bemærkninger af det ærede Medlem kan jeg ikke erkjende, at den Omstændighed, at tilsidst samtlige Forslag ere stillede som et samlet Ændringsforslag, kan have gjort ham den mindste Vanffelighed, naar han ellers vilde stille Forslag til Forandring. Det var snarere lettere at stille dem som Ændringsforslag til det samlede Forslag end som Ændringsforslag, der skulde redigeres baade med Hensyn til det oprindelige Udskast og under fornødent Hensyn til Udvalgets Forslag. Det vil jo ikke forundre ærede Med-

lemmer, som have bragt enkelte Punkter paa Bane, naar jeg siger, at de fleste af de nævnte Punkter have gjentagende været Gjenstand for Overveielse i Udvalget, og hvorom vi neppe derfor ville komme med nye Forslag. Hvad eet af de Punkter angaar, som bleve nævnte, skal jeg dog sige, at, dersom den ærede Minister, som tidligere ikke gjerne vilde gaa ind herpaa, nu ikke vil have Noget imod den Flytten af Afnittene, som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Magen) nævne, kan jeg og gjerne samstemme deri. Det var maasse i og for sig det Korrekte, men det er af den Slags Ting, som jeg ikke lægger særlig Vægt paa, naar man kan enes om de egentlige Hovedpunkters Afgjørelse. Endnu bør jeg sige, at, naar der foreligger et Ændringsforslag fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn (H. Hansen), der gaar ud paa at sætte en udtrykkelig positiv Bestemmelse for Erstatningen, saaledes udtrykt, at Erstatningen altid skulde være 2 Dre pr. Brutto Ton af Skibets Drægtighed for hver løbende Time, have Udvalgets øvrige Medlemmer ikke kunnet slutte sig dertil, væsentligt af de Grunde, der bleve gjorte gjældende af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Magen). Det forekommer mig, at der deri vilde ligge et Udtryk for en betænkelig Mistillid til de Afgjørelser, der isærligt træffes af vedkommende Kommission. Kan og maa man lade Kommissionen afgjøre det egenlige Hovedspørgsmaal: Bestemmelsen af Erstatningspligten, synes det mig, at det vil være misligt og inkonsekvent ikke at ville overlade denne Afgjørelse af Erstatningens Størrelse til den, og det kan jo heller ikke miskjendes, at en saadan bindende fast Norm, som er foreslaet foreskrevet, er et tveegget Sværd, hvis den, som det ærede Medlem antager, i visse Tilfælde vil give en større Erstatning; idet Vedkommende antages ikke tilstrækkelig at ville erindre den gamle Sætning, at Lid er Penge, kunde det ogsaa være, at i visse Tilfælde, hvor Tabet var større, gif man glip af den Erstatning, som man havde et retfærdigt Krav paa, og som man vilde have faaet, naar Loven ei foreskrev et ufraavigeligt Maal. Man tør vel antage, at i vore travle Tider er det en Erkjendelse, der vinder i Styrke, hvor megen Betydning en Lidsspilde kan have. De øvrige Medlemmer af Udvalget have derfor ikke kunnet slutte sig til dette Ændringsforslag.

Der foreligger et Par Redaktionsændringer paa et særskilt Blad. Jeg er gjort opmærksom paa, at de mangle Underskrift. Jeg troede at have sat mit Naavn under dem, men har ei haft Leilighed til at efterse Manuskriptet. Jeg vilde ikke benævne dem som Udvalgets, da der ikke havde været Tid til at bringe dem frem i Udvalget, men jeg stillede dem selv, da de i den Grad ere Redaktionsændringer, at der ikke kunde være Betænkelighed derved. Der er et Par andre Punkter, hvorpaa jeg er bleven opmærksom, men